

Het spel van de ziel

Javier Castillo bij Boekerij:

De zaak Templeton
Het spel van de ziel

Javier Castillo

Het spel van de ziel

Vertaald uit het Spaans door Sanne van den Bosch

Gepubliceerd met steun van het Acción Cultural Española (AC/E)

AC/E

Acción Cultural
Española

ISBN 978-90-225-9818-4

ISBN 978-94-023-2043-5 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *El Juego Del Alma*

Vertaling: Sanne van den Bosch

Omslagontwerp en -beeld: Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Javier Castillo Pajares

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek draag ik op aan alle omhelzingen
die we achterwege hebben moeten laten.

Aan alle zoenen die niet gegeven zijn.

Aan alle verhalen die we verloren hebben.

Dit is mijn kleine bijdrage
aan de strijd tegen angst
in een jaar waarin we naar vrijheid
terugverlangden.

*Wie ben ik om te oordelen
over de duivel waarin je gelooft,
als ik ook in hem geloof.*

Noot van de auteur

De lezer die bekend is met de omgeving van Queens, Rockaway, Brooklyn, Staten Island en Lower Manhattan zal zich realiseren dat ik heb geprobeerd de plekken in die stadsdelen van New York zo waarheidsgetrouw mogelijk te beschrijven, maar ook zo kort mogelijk om het ritme en het verloop van gebeurtenissen niet te veel te beïnvloeden. Ik moet toegeven dat ik ook, om puur dramatische of esthetische redenen, de vrijheid heb genomen om de beschrijving van sommige afgelegen plekken, toegangsgebieden en onverharde wegen aan te passen. De media-uitingen die in het boek genoemd worden, behalve de secundaire gegevens die geen invloed hebben op het plot, zijn fictief. Elke gelijkenis in het verhaal met bestaande – levende of overleden – personen, met lopende of gesloten zaken en met specifieke situaties, of situaties die ermee te maken hebben, is puur toeval.

De ochtend van 26 april 2011
Miren Triggs

*Wees niet bang,
aan alles komt een eind.*

‘Help!’ gil ik, met mijn hand op mijn buik, terwijl er een straaltje bloed tussen mijn ribben vandaan stroomt. ‘Hou vol, Miren!’ fluister ik wanhopig binnensmonds tegen mezelf. ‘Hou vol, verdomme.’

Denk vlug na. Denk. Bel iemand. Vraag om hulp, Miren, voordat het te laat is.

Ik merk dat mijn hartslag mijn eigen bloed aan het overgeven is, alsof het het braaksel is van mijn ziel die misselijk is geworden van de bochten tijdens deze laatste reis. Ik had een fout gemaakt. Ik ben er geweest.

Ik
had
niet
moeten
doorgaan.

Er is niemand op straat, behalve diegene die me achtervolgt. Door het licht van de lantarenpalen wordt zijn schaduw steeds langer en verdwijnt dan weer: groot, piepklein, enorm, afwezig, gigantisch, vaag. Ik verlies hem uit het oog. Waar is hij?

‘Help!’ schreeuw ik opnieuw in de verlaten en donkere straat, die vanuit de schaduw naar me kijkt en medeplichtig is aan mijn dood.

Je moet de waarheid onthullen, Miren. Kom op, kom. Kom op dan! Je moet het halen.

Ik heb mijn mobiel niet bij me, maar ook als ik die wel had, zou wat voor hulp dan ook te laat zijn. Niemand zal op tijd bij me zijn om me te redden voor hij mij vermoordt. Wie ik nu ook zou bellen om me te komen helpen zou alleen nog het lichaam van een vijfendertigjarige journalist vinden, die veertien jaar met een bevroren hart heeft geleefd vanwege één koude, desastreuze nacht.

Het licht van de lantarenpalen bracht elke keer weer dat leed uit 1997 naar boven, hoe ik het huilend in dat park had uitgeschreeuwd, huiverig voor de mannen die hadden geglimlacht tijdens die onvergetelijke traumatische ervaring. Misschien moet het wel zo eindigen, onder het knipperende licht van andere zwarte lantarenpalen, aan de andere kant van New York.

Ik ren krampachtig. Bij elke stap die ik zet, voelt het alsof een scherpe naald in mijn zij prikt. De lange, donkere weg waarover ik mezelf voortleef, leidt naar Rockaway Beach; een lang, breed strand aan het Jacob Riis Park, dat wordt geplaagd door harde windvlagen en geteisterd door een hongerige oceaan. Er is niemand op dit tijdstip. De zon moet nog opkomen en de afnemende maan verlicht mistroostig de voetstappen in het zand. Ik kijk achterom en de maan schijnt ook op het diepzwarte straaltje bloed dat ik achterlaat. Inspecteur Miller zou zo tenminste wel kunnen herleiden welke weg ik als laatste heb afgelegd. Dat is hoe iemand denkt die vermoord gaat worden: wat blijft er over om de moordenaar te vinden? DNA-resten onder de nagels, bloed van het slachtoffer in de auto.

Zodra hij me heeft vermoord, zal hij me ergens anders naartoe brengen en zal ik voor altijd van de wereld verdwijnen. Alleen mijn artikelen, mijn verhaal en mijn angst blijven dan achter.

Ik kom bij het einde van de weg, sla links af en nog enigszins behendig verstop ik me in een inkeping in de betonconstructie van het oude, aan zijn lot overgelaten Fort Tilden, maar daardoor verga ik wel van de pijn in de gescheurde spieren om de wond.

Wat ooit een militaire basis was, is nu niet meer dan een onherbergzame ruïne aan zee, naast een strand dat de vorm heeft van een tong, die Queens tegen de vraatzucht van de Atlantische Oceaan lijkt te beschermen. Net als Fort Tilden ben ik, die een paar dagen geleden nog een onvermoeibare journalist was bij de *Manhattan Press*, afgetakeld tot een meisje dat net zo snel als hij achter me aan rent angstig om zich heen schreeuwt. Daarin ben ik veranderd. In een nieuwe bange ik. In een vuile doek waarmee de wereld zijn schandalen en geheimen uitwist. In een vrouw die door toedoen van een geschift persoon omkomt.

Niemand had om mijn hulp gevraagd. En ik moest alleen komen. Niemand had gesmeekt of ik me hierin wilde verdiepen, maar iets in mij schreeuwde om Gina te gaan zoeken. Ik snap niet dat ik het niet doorhad. Ik denk dat ik me weer... levenloos wilde voelen.

De polaroidfoto. Daarmee was alles begonnen. De polaroid van Gina... Hoe had ik zo... naïef kunnen zijn?

Ik kijk om me heen, op zoek naar een uitweg en probeer ondanks mijn hevige gehijg zo stil mogelijk te zijn. Ik hoor het geluid van zijn voetstappen vermengd met de harde wind. Ik voel zandkorrels tegen mijn huid komen, als verdwaalde kogels in een gevecht tussen de wind en het strand.

‘Miren!’ schreeuwt hij, razend van woede. ‘Miren! Kom tevoorschijn, waar je ook bent!’

Als hij me vindt, ben ik er geweest. Als ik hier blijf, bloed ik dood. Ik voel me slaperig worden. Hoe de nacht me streelt. Het spel van de ziel

in mijn hart. Dat waar ze het over hebben wanneer je te veel bloed verliest. Ik bedek de wond, wat zo veel pijn doet dat het lijkt alsof ze me aan het brandmerken zijn met de woorden: ‘niemands eigendom’.

Ik doe mijn ogen dicht en klem mijn tanden op elkaar, probeer zo de pijnscheuten in mijn zij te onderdrukken. En wat ik dacht dat een hopeloze gedachte was, komt opnieuw in me op: vlucht.

Ik kijk op van mijn schuilplaats om te kijken welke kant ik het best op kan gaan en zie de omheining waarachter het Riis Park zich bevindt. Als ik daaroverheen kan komen, kan ik naar de huizen van Rockaway rennen en daar om hulp vragen, maar ik zou me openhalen en mijn ingewanden zouden scheuren door het prikkeldraad aan de bovenkant van het hek om Fort Tilden heen, als ik erover probeer te klimmen.

Ik merk dat hij dichtbij is.

Ik voel niet zijn warmte, maar zijn koelheid. Hij staat met zijn ijskoude lichaam een paar meter van mij vandaan. Waarschijnlijk heeft hij zijn smalende blik gericht op de plek waar ik me schuilhoud. Likt hij als een kind van God zijn lippen af voor het lammetje dat hij gaat slachten.

‘Miren!’ roept hij opnieuw, dichterbij dan ik had verwacht.

En ik maak nog een fout.

Precies wanneer hij met zijn hese stem mijn naam schreeuwt, kom ik overeind en zet het een laatste keer op een lopen. Ik probeer in leven te blijven, ook al komt alles tot een eind: ik bloed dood, ben alleen en voel me steeds zwakker.

Bij elke stap zie ik de foto van Gina voor me, haar hoopvolle gezicht, haar verdrietige verhaal. Het voelt alsof ze zo dichtbij is dat ik haar bijna kan aanraken en het gezicht van het vijftienjarige meisje kan stralen dat op de foto, die ze bij haar vermissing vrijgaven, blij de camera in kijkt. Waarom zag ik het niet aankomen?

Ineens is de hele situatie veranderd. Ik merk dat hij me niet langer volgt. Ik blijf leven, ik kom hier uit. Ik zal Gina’s verhaal vertellen. Ik moet het vertellen. Dat gaat je lukken, Miren.

Je bent veilig.

In de verte ontwaar ik aan de nachtelijke horizon de wolkenkrabbers. Ik voel me altijd heel klein als ik ernaast sta, maar zo van veraf lijken ze net kwartspilaren die blinken in het oeroude maanlicht.

Zijn schaduw doemt weer op. Mijn lichaam laat me in de steek. Ik kom bijna niet meer vooruit. De verlaten straat en de waakzame volle maan lijken te zeggen: ‘Je bent dood, Miren. Dat ben je altijd al geweest.’

Elke stap die ik zet, verscheurt me, elke kreet die ik slaak, gaat in niets op. Zo nu en dan klinkt het geruis van de oceaan tussen mijn zwakke voetstappen door en overstijgt het mijn gehijg in het donker.

‘Miren, stop met rennen,’ brult hij.

Ik strompel moeizaam over het strand, vechtend tegen het zand dat trek lijkt te hebben in mijn voeten. Ik stap over een gammal houten hekje dat het zand moet tegenhouden en kom tot mijn geluk op een geasfalteerde weg met huizen waar het licht uit is, die het centrum van Neponsit, een van de wijken in Rockaway, verbindt met het strand.

Ik bons op de deur van een van de eerste huizen die ik tegenkom en roep om hulp, maar ik ben zo moe dat er nauwelijks iets uit mijn mond komt. Ik klop nog een keer, ik heb er bijna geen kracht meer voor, maar het lijkt erop dat er niemand thuis is. Ik kijk wanhopig achterom, bang dat hij opnieuw achter me verschijnt, maar hij is nergens te bekennen. Ik word opgeslokt door het geruis van de zee. Een golf zorgt weer voor wat rust in mijn ziel. Ben ik veilig?

Ik loop naar het huis ernaast, met een veranda van ronde pilaren en een smeedijzeren balustrade. Nadat ik met de deurklopper en mijn vuist op de deur heb geklopt, gaat er binnen een licht aan.

Mijn redding.

‘Help!’ schreeuw ik met hernieuwde kracht. ‘Bel de politie! Ik word achtervolgd door een...’

Met een hand wordt het gordijn voor het raam in de deur opzijge-

schoven, waardoor een oudere vrouw met wit haar en een bezorgd gezicht tevoorschijn komt. Waar heb ik haar eerder gezien?

‘Help me, mevrouw! Alstublieft!’

Ze kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan en schenkt me een kleine glimlach, wat me niet geruststelt.

‘Lieve hemel, kind, wat is er met jou gebeurd?’ zegt ze, zodra ze de deur opendoet en haar witte nachtjapon te zien is. ‘Die wond ziet er niet goed uit, lieve schat,’ voegt ze er op een warme toon aan toe. ‘Ik zou een ambulance moeten bellen.’

Ze kijkt naar mijn buik. Er zit van mijn zij tot aan mijn heup een rode vlek in mijn shirt. Allebei mijn handen zitten onder mijn eigen bloed en ook op de deurklopper zit bloed. Misschien ontdekt Jim zo dat ik tot hier ben gekomen, maar het is beter dat hij daar niet achter komt. Dan blijft hij ongedeerd en brengt tenminste een van ons het er levend van af.

‘Ik... ik voel me niet goed,’ zeg ik tussen mijn steeds zwakkere gehijg door.

Ik slik en proef daarbij bloed, voordat ik opnieuw iets probeer te zeggen, maar achter me hoor ik voetstappen en dan raakt alles in een stroomversnelling. Ik heb geen tijd om me om te draaien.

Op hetzelfde moment dat de oude vrouw over mijn schouder kijkt, zie ik een schaduw op de deurpost. Ik voel zijn koude hand over mijn mond en zijn sterke arm die mij vastpakt.

Ik ben er geweest.

Ik zie de dood in de donkere ogen van de oude vrouw, voel de dood in mijn buik, in de laatste adem die ik uitblaas onder zijn hand die mijn mond bedekt, en zonder dat ik het wil...

... herinner ik het me allemaal.

Fort Tilden, 23 april 2011
Drie dagen ervoor
Ben Miller

*Haast je weg, zuster,
voordat zoals beloofd de monsters komen.*

Inspecteur Benjamin Miller parkeerde zijn auto, een grijze Pontiac met een New Yorks kenteken, midden op een zandweg binnen het omheinde terrein van Fort Tilden, tussen de braamstruiken en wildgroei aan planten, en vlak voor drie politieauto's met de zwaailichten aan.

Toen ze hem belden, was het al gaan schemeren. Hij wilde net een hap nemen van de gebraden kip die zijn vrouw Lisa had klaargemaakt. Ze had Ben bezorgd aangekeken, terwijl hij zijn telefoon tegen zijn oor hield en zijn vork op zijn bord liet vallen. Ze baalde vanbinnen zodra ze zijn ernstige gezicht zag, want ze wist wat er stond te gebeuren na telefoontjes als dit.

'Denken jullie dat het Allison is?' had inspecteur Miller gevraagd en na een pauze zei hij: 'Ik begrijp het. Waar? Fort Tilden? Ik kom eraan.'

'Moet je echt nu meteen gaan?' had Lisa gevraagd toen hij opstond, hoewel ze het antwoord al wist.

Het stoorde haar dat Bens werk nooit ophield, dat hij er voortdurend in zijn hoofd mee bezig was, maar ze werd al zo lang overspoeld door de wanhoop die bij de vermissingen kwam kijken dat ze aan tafel bleef zitten, een slok water nam en wachtte, niet op een antwoord op haar vraag maar op iets van informatie over waarom hij moest gaan.

‘Het lijkt serieus, Lisa,’ antwoordde hij. ‘Herinner je je Allison Hernández?’

‘Dat elfjarige meisje uit New Jersey?’

‘Nee... die uit Queens. Van vijftien. Met lang bruin haar.’

‘O ja. Zij verdween vorige week, nietwaar? Hebben ze haar gevonden?’

‘Ze denken van wel.’

‘Dood?’ vroeg Lisa verdrietig en uit gewoonte.

Ben gaf geen antwoord. In stilte pakte hij zijn spullen, waarna hij zijn vrouw gedag zei terwijl hij zijn grijze jas van de kapstok pakte. Slechts een aantal van zijn zaken eindigde zo: met een telefoontje van een paar pubers of een stel wandelaars die op een lichaam waren gestuit in de bedding van de Hudson dat al dagen in de rivier dreef of, zoals zich pas had voorgedaan, een in stukken gehakt lichaam in een koffer hadden gevonden. Het forensisch team had bij die laatste zaak niet alleen wat er gebeurd was maar ook het lichaam moeten reconstrueren.

‘Morgen is...’ waarschuwde Lisa hem.

‘Ik weet het. Ik zal op tijd weer terug zijn,’ antwoordde hij verdrietig.

Hij had een heel eind gereden vanaf Grymes Hill in Staten Island, waar hij woonde in een witgeverfd houten huis met blauwe ramen en een schitterende tuin, maar met een vervallen hek eromheen. Om bij Fort Tilden te komen was hij over de Verrazano-Narrows Bridge richting Brooklyn gegaan, met zijn oneindige reeks rode stoplichten. Ondertussen dacht hij aan Allison's ouders en hoe hij hun het nieuws zou gaan vertellen. Daarna reed hij in Brooklyn langs het water naar de Marine Parkway Bridge, de snelste weg naar Rockaway Peninsula. Toen hij over de brug reed realiseerde hij zich dat er verder geen auto's

reden en dat hij zich niet meer in het lawaai en de stress van de stad bevond. De leegte, ruimte en enorme weidsheid tussen de gebouwen hier hadden niets weg van het benauwende gevoel dat je kreeg in Manhattan. Rockaway leek vanaf de brug in alles een ander ritme te hebben dan hij gewend was. Aangekomen bij het verlaten terrein aan de andere kant van de brug volgde hij de borden die hem de weg wezen naar Fort Tilden. Hij sloeg af naar rechts en halverwege Rockaway Boulevard zag hij aan het begin van de zandweg naar het Riis Park twee agenten naast een politieauto staan.

Hij deed zijn raam naar beneden en zei: ‘Ik ben inspecteur Miller van het team vermiste personen.’ Hij rook de zeelucht en voelde de vochtige zoute wind. ‘Ze hebben me gebeld vanwege het meisje dat hier in Fort Tilden gevonden is. Het kan te maken hebben met een van mijn zaken.’

De agenten keken elkaar zorgelijk aan.

‘Waar is het lichaam gevonden?’ drong hij aan. ‘Ik ben hier namelijk niet zo bekend. Kan een van jullie me de weg wijzen?’

De kleinste van de twee agenten zei uiteindelijk: ‘Helemaal aan het einde van de weg, voorbij het hek. Wij wachten op het forensisch team. Het is vreselijk. Ik heb nog nooit zoiets vreselijks gezien als dit.’

Inspecteur Miller reed de zandweg op, terwijl hij in de verte politieauto’s met zwaailichten bespeurde die een betonnen constructie bewaakten tussen de wildgroei aan planten die het park had overgenomen. Terwijl hij voorzichtig verder reed om de onderkant van zijn Pontiac niet te beschadigen, spookten de woorden van de agent door zijn hoofd: ‘Ik heb nog nooit zoiets vreselijks gezien als dit.’

Een agent knoopte een afzetlint aan de buitenspiegel van een van de patrouilleauto’s, die met hun koplampen het vervallen, met graffiti bekladde gebouw ervoor beschenen. Een agente met haar haar in een hoge paardenstaart praatte met twee jongens van rond de veertien, van wie hun BMX-fietsen naast een politieauto op de grond lagen.

Voordat hij zijn auto uit stapte, pakte de inspecteur een map die op de bijrijdersstoel lag, waarop in rood Allison Hernández geschreven stond. Hij sloeg die open en bekeek de foto op de eerste bladzijde, van een meisje met donkerbruin, bijna zwart haar en een spitse neus, dat vrolijk de camera in keek. Hij hoefde wat er verder op die eerste pagina stond niet te lezen. Hij kende het hele verhaal uit zijn hoofd, hij herinnerde zich zelfs de kleding die het meisje droeg toen ze verdween: een zwarte spijkerbroek en een wit t-shirt met het Pepsi-logo erop. Hij liet de map in zijn auto liggen en toonde zonder iets te zeggen zijn legitimatie aan de agent die de perimeter instelde.

‘Waar...?’ vroeg Miller.

‘Hierbinnen. Wees voorzichtig met het verroeste ijzer bij de ingang.’

‘Hebben zij haar gevonden?’ vroeg hij daarna, wijzend naar de twee jongens.

De agent knikte en zei verder niets.

‘Hebben jullie de ouders al ingelicht?’

‘Die zijn onderweg. Ze zullen met ons mee moeten naar het politiebureau.’

‘Kunt u mij de weg wijzen naar...?’

‘Als u het niet erg vindt, zie ik het liever niet nog een keer, meneer. Ik heb een dochter van dezelfde leeftijd en...’

Inspecteur Miller zag dat de handen van de agent trilden. De man was in de veertig, zag eruit alsof hij al vele jaren in dienst was en van alles had meegemaakt, maar voor iemand met zoveel ervaring leek hij erg aangedaan. Als je bij de politie gaat werken in een stad met negen miljoen inwoners waar ze erg creatief zijn als het gaat om het lozen van lijken, raak je al snel gewend aan het zien van bizarre taferelen.

‘Het is al goed. Waar moet ik heen?’

‘Hier naar binnen. Daar zijn Scott en Carlos. In de tweede ruimte links.’

‘Mag ik die zaklamp meenemen?’ vroeg Miller, terwijl hij zijn hand uitstreekte.

De agent haalde de zaklamp los van zijn riem en voordat hij deze aan Miller kon geven, kwam er een Latijns-Amerikaanse politieagent van één meter zeventig lang en met perfect zittend, bruin haar uit de donkere opening naar buiten.

‘Agent Miller?!’ riep de politieagent uit. Tegelijkertijd hoorde je een golf breken. De oceaan bevond zich op tweehonderd meter afstand, maar het geluid van de golven verplaatste zich als een slaapliedje met de wind mee. ‘We denken dat het Allison is. We wachten op het forensisch team om vingerafdrukken en DNA af te nemen om het te bevestigen.’

‘Mag ik haar zien?’ was het eerste wat Miller tegen hem zei.

‘Bent u gelovig?’ vroeg agent Carlos met een bezorgd gezicht.

‘Sinds wanneer maakt dat uit?’

‘Vandaag wel, inspecteur. God zal niet blij zijn met wat ze dit meisje hebben aangedaan.’

‘Bent u gelovig?’

‘Natuurlijk, inspecteur. God gaf mijn moeder, toen ze zwanger van mij was, de kracht om de woestijn en grens over te steken en me te maken tot wie ik nu ben. God is goed voor me geweest. Als ik thuiskom, zal ik mijn vrouw een zoen geven en bidden tot God om vergiffenis te vragen.’

Inspecteur Miller realiseerde zich dat het Carlos raakte en dat de agent naar de ingang van de verlaten betonnen constructie begon te lopen en hem uitnodigde hem te volgen. Het was een soort verwaarloosde loods met openingen in de muur, waar vroeger mogelijk ramen in hadden gezeten en waar nu alleen nog de kozijnen van te zien waren. Het roest op die kozijnen gloeide rood op door de koplampen van de patrouilleauto’s.

Carlos liep een paar meter voor Miller. Terwijl hij het donker in

ging, deed hij zijn zaklamp aan, waardoor de muurschilderingen, het puin en de kapotte matrassen waar alleen de springveren nog van over waren zichtbaar werden.

‘Kijk uit waar u loopt,’ zei Carlos, terwijl hij verder de gang in liep.

‘Waarom zei u dat u God om vergiffenis gaat vragen?’ wilde Miller weten terwijl hij achter hem aan liep.

Carlos bleef even staan, draaide zich om en antwoordde ernstig: ‘Omdat ik geen kruisteken heb gemaakt voor het kruis.’

Die ene zin resoneerde door Millers hoofd, totdat Carlos links afsloeg en door een opening ging, waar voorheen waarschijnlijk een deur had gezeten en waarnaast een verroeste winkelwagen op de grond lag. Miller zorgde ervoor dat hij Carlos niet uit het oog verloor, zodat hij niet verdwaald raakte. Tot zijn verbazing kwam hij in een ruimte met een dubbel zo hoog plafond en die veel groter was dan het van buitenaf had geleken. De afnemende maan scheen naar binnen door de openingen van de kapotte ramen boven in de muren. Voor zover Miller kon zien door het licht van Carlos' zaklamp betrof het een enorm grote hal. Plotse-ling merkte hij dat er achterin, in een van de hoeken van de loods een andere lichtstraal scheen.

De zaklamp achterin werd Millers kant op gehouden, waardoor hij werd verblind.

‘Dit is Miller, van het team vermiste personen,’ zei Carlos tegen Scott, die naar het midden van de ruimte toe was komen lopen en wachtte tot de inspecteur daar ook was, terwijl hij op de grond scheen zodat Miller niet struikelde over de smerige stoelen die naast elkaar in rijen van twaalf richting de muur achterin stonden.

‘Wat... is... dit allemaal?’ vroeg Miller verward.

‘Een soort van... kerk,’ antwoordde Carlos zichtbaar aangedaan. ‘En zij...’ voegde hij er met een gebroken stem aan toe, terwijl hij de zaklamp omhoog richtte op een immens groot kruis dat rechtop tegen de

muur stond, dat de inspecteur nog niet had gezien in het donker, ‘... zij fungeert als God.’

De inspecteur voelde de grond onder zijn voeten vandaan zakken en dat gevoel had hij ook in zijn maag, alsof er een gat was ontstaan in de grond en hij door het donker van die afgrond, waar hij als kind zo bang voor was, werd opgeslokt. Hij kreeg een brok in zijn keel dat, toen hij het levenloze lichaam van Allison aan het rode houten kruis vastgespijkerd zag, uit zijn hart omhoog leek te komen. Haar ene voet kruiste de andere en haar armen waren gespreid over de uiteinden van de dwarsbalk. Hij stond voor het lichaam van een jong meisje met lange bruine lokken, een ontbloot bovenlichaam en haar middel bedekt door een bebloede witte doek. Hij had nog nooit zoiets gezien als dit.

Miller slikte toen hij het lachende gezicht van Allison op de foto, die hij vlak voordat hij naar binnen was gegaan in de auto had bekeken, projecteerde op het gezicht met gesloten ogen voor hem. Haar halve gezicht was zwart geverfd. Met verfstreken was een soort masker over haar ogen geschilderd, waardoor het leek alsof Allison niets wilde zien. Onder het kruis, op de grond, had zich een plas bloed gevormd dat uit een wond in haar zij was gestroomd. Het hoofd van de tiener hing opzij, alsof ze voor eeuwig sliep.

‘Wie heeft dit gedaan?!’ schreeuwde hij ongelovig.

New York, 23 april 2011
Drie dagen ervoor
Miren Triggs

*Zet je je ziel op het spel,
dan kun je winnen of verliezen,
maar je wordt nooit meer dezelfde.*

Mijn uitgever keek vol ongeloof toe hoe ik in alle haast de boekhandel uit rende, om de persoon te vinden die bij mij de envelop met deze bizarre foto had achtergelaten. Ik geloof dat ze niet gewend was dat een van haar auteurs op deze manier een signeursessie verliet. Ik had deze reactie ook niet van mezelf verwacht. Voordat ik het doorhad, betrapte ik mezelf erop dat ik naar adem snakte, dat ik zowat buiten adem raakte door de angst die me meteen had bekropen, dat ik tussen de paraplu's op straat speurde en om me heen zocht naar een paar dreigende ogen. Ik was onvoorspelbaar geworden, ook voor mezelf.

Dit was de laatste signeursessie die hoorde bij mijn contract met de uitgeverij, nadat ik een boek had geschreven over mijn twaalfjarige zoektocht naar Kiera Templeton, een meisje van drie dat in 1998 tijdens de Thanksgiving-optocht was verdwenen, en waarvan ik de on-